

**II OSK 2149/18, Pomieszczenia niemające charakteru przeznaczonych na pobyt ludzi. -
Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego**

LEX nr 3098260

Wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 7 października 2020 r.

II OSK 2149/18

Pomieszczenia niemające charakteru przeznaczonych na pobyt ludzi.

Status:

orzeczenie prawomocne

TEZA aktualna

Nie można uznać, aby pomieszczenia piwnicy czy kotłowni przeznaczone były na pobyt ludzi. Okoliczność ta nie wymaga przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. Umieblowanie takich pomieszczeń, w szczególności wstawienie do jednego z nich tapczanu, który rzekomo miałby świadczyć o długotrwałym przebywaniu w nim ludzi, nie może stanowić podstawy do zakwalifikowania ich jako pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi w rozumieniu przepisów rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422).

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Arkadiusz Despot-Mładanowicz (spr.).

Sędziowie: NSA Tomasz Zbrojewski, del. WSA Kazimierz Bandarzewski.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 7 października 2020 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej S. B. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 9 marca 2018 r., sygn. akt II SA/GI 1194/17 w sprawie ze skargi S. B., R. B. i P. B. na decyzję Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Katowicach z dnia (...) października 2017 r. nr (...) w przedmiocie wykonania określonych robót budowlanych oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie faktyczne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 9 marca 2018 r., sygn. akt II SA/GI 1194/17 oddalił skargę S. B., R. B. i P. B. na decyzję Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Katowicach z dnia (...) października 2017 r. nr (...) w przedmiocie wykonania określonych robót budowlanych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku złożył S. B., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

- 1) naruszenie art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 § 1 k.p.a., które miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez zaakceptowanie przez Sąd I instancji braku przeprowadzenia przez organa budowlane podstawowych czynności postępowania zmierzających do właściwego i jednoznacznego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz prawidłowego rozpatrzenia całego materiału dowodowego, polegającego w szczególności w przyjęciu błędnych i niezgodnych ze stanem faktycznym wymiarów w zakresie wysokości budynku przy ul. S. w S. w kontekście przysłaniania światła słonecznego jakie dociera w związku z tą wysokością do budynku mieszkalnego skarżącego;
- 2) zaakceptowanie przez Sąd I instancji rażącego naruszenia prawa w postaci naruszenia § 12 i 13 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się w stwierdzeniu dostarczenia przez inwestora F. Z. inwentaryzacji zrealizowanych robót pomimo posiadania na ścianie zwróconej w stronę granicy z działką skarżącego 4 otworów okiennych wraz z czterema oknami oraz braku uwzględnienia przewidzianych w § 13 cyt. rozporządzenia warunków przesłaniania światła słonecznego docierającego do budynków sąsiednich;
- 3) zaakceptowanie przez Sąd I instancji istotnego błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia, że pomieszczenia usytuowane na parterze budynku skarżącego nie są pomieszczeniami "przeznaczonymi na pobyt ludzi", skutkującego pominięciem rozważenia i analizy kwestii przesłaniania światła słonecznego (dziennego) do dwóch pomieszczeń budynku skarżącego usytuowanych na parterze od strony granicy z działką F. Z.;
- 4) zaakceptowanie przez Sąd I instancji rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 51 ust. 3 ustawy Prawo budowlane poprzez stwierdzenie wykonania przez inwestora inwentaryzacji zrealizowanych robót przy jednoczesnym stwierdzeniu braku zacieniania pomieszczeń w budynku przy ul. J. przez budynek przy ul. S., podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności sprawy (w tym uwzględnienie rzeczywistej wysokości budynku przesłaniającego wynoszącej 9,30 m) oraz prawidłowa interpretacja treści § 13 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie prowadzą do wniosku, że tzw. niedopuszczalne według przepisów przesłanianie światła słonecznego w budynku przy ul. J. ze strony nadbudowanego budynku przy ul. S. w S. - oczywiście występuje;
- 5) zaakceptowanie przez Sąd I instancji istotnego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 77 § 1 w zw. z art. 84 § 1 k.p.a. polegającego na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy w wyniku zaniechania powołania dowodu z opinii niezależnego biegłego sądowego z zakresu budownictwa i architektury w celu jednoznacznego i definitywnego wyjaśnienia wszelkich zaistniałych w sprawie wątpliwości i nieścisłości, co do wymiarów (w tym wysokości budynku przy ul. S. w S. w kontekście przesłaniania przez ten budynek światła słonecznego i oparcie się w tym względzie na nierzetelnej (i w ocenie skarżącego nieobiektywnej) opinii inż. A. Ż., działającego na zlecenie inwestora zainteresowanego określonym rozstrzygnięciem sprawy, z

jednoczesnym pominięciem dowodów wynikających z opinii technicznej inż. W. S. przedłożonej przez skarżącego przy jednoczesnym zaakceptowaniu pominięcia wytycznych z poprzednio wydanych wyroków oraz decyzji w tym np. decyzji nr (...) z dnia (...) stycznia 2003 r. oraz załączników do niej w postaci aneksu przeprojektowania dachu budynku (podnosząc go aż o 1,6 metra) z października 2002 r. (rys. 4a - autorstwa Z. K.).

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący kasacyjnie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie skargi i tym samym uchylenie zaskarżonej decyzji przy jednoczesnym zasądzeniu na rzecz skarżącego kosztów sądowych związanych z wniesieniem skargi, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, ewentualnie: uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy jednoczesnym zasądzeniu na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej.

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw.

Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze kasacyjnej, organy przeprowadziły postępowanie zgodnie z regułami wynikającymi z art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. i prawidłowo ustaliły stan faktyczny sprawy, wyjaśniając wszystkie okoliczności niezbędne do jej rozstrzygnięcia. Na podstawie dokonanych ustaleń prawidłowo stwierdzono wykonanie przez inwestora obowiązku określonego decyzją Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w S. nr (...) z dnia (...) lipca 2007 r., co uzasadniało wydanie decyzji na podstawie art. 51 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332 z późn. zm.).

Odnosząc się do kwestii zmiany wysokości budynku ustalono, że inwestor przedłożył opinię uzupełniającą z sierpnia 2017 r., sporządzoną przez mgr inż. A. Ż., do oceny technicznej wraz z inwentaryzacją wykonanych robót budowlanych z lipca 2012 r. W powyższej opinii uzupełniającej wskazano, że jako obowiązujące i jedyne wymiary wysokości budynku, uznaje się wymiary przedstawione w sprawozdaniu technicznym z dnia 16 stycznia 2008 r. (operacje geodezyjnym). W związku z tym wprowadzono korektę wysokości do oceny technicznej z lipca 2012 r.: maksymalna wysokość budynku w kalenicy wynosi 9,26 m. Przedłożony przez inwestora Supplement do orzeczenia technicznego w sprawie analizy oświetlenia naturalnego budynków przy ul. J. oraz S. w S. z kwietnia 2016 r., z którego wynika, że nie dochodzi do zacieniania budynku skarżącego sporządzono zaś na podstawie danych przedstawionych w ww. sprawozdaniu technicznym z dnia 16 stycznia 2008 r. Pomiary wysokości budynków i odległości między budynkami zostały wykonane przez uprawnionych geodetów i nie budzą wątpliwości, brak jest zatem podstaw do ich kwestionowania i sporządzania kolejnych opinii.

Rozważając kwestię zacienienia budynku skarżącego przez budynek inwestora, w kontekście § 13 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422), dotyczącego zapewnienia naturalnego oświetlenia pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi, zasadnie uznano, że nie jest możliwe uznanie pomieszczeń znajdujących się w przyziemiu budynku skarżącego, tj. piwnicy i kotłowni za pomieszczenia przeznaczone na

stały lub czasowy pobyt ludzi.

Zgodnie z § 4 ww. rozporządzenia, pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi dzielą się na: pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt ludzi, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa dłużej niż 4 godziny (pkt 1); pomieszczenia przeznaczone na czasowy pobyt ludzi, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa od 2 do 4 godzin włącznie (pkt 2). Stosownie zaś do § 5 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia, nie uważa się za przeznaczone na pobyt ludzi pomieszczeń, w których łączny czas przebywania tych samych osób jest krótszy niż 2 godziny w ciągu doby, a wykonywane czynności mają charakter dorywczy bądź też praca polega na krótkotrwałym przebywaniu związanym z dozorem oraz konserwacją maszyn i urządzeń lub utrzymaniem czystości i porządku.

Mając powyższe uregulowania na uwadze, nie można uznać, aby pomieszczenia piwnicy czy kotłowni przeznaczone były na pobyt ludzi. Okoliczność ta nie wymaga przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. Umeblowanie takich pomieszczeń, w szczególności wstawienie do jednego z nich tapczanu, który rzekomo miałby świadczyć o długotrwałym przebywaniu w nim ludzi, nie może stanowić podstawy do zakwalifikowania ich jako pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi w rozumieniu ww. przepisów.

Wskazać należy, że zakres robót budowlanych, których dotyczy niniejsze postępowanie obejmował wykonanie docieplenia budynku i przebudowę dachu budynku. W sprawie ustalono, że w trakcie realizacji tych robót nie wykonano nowych otworów okiennych od strony działki skarżącego. Zarzuty dotyczące "wstawienia zwykłych okien zamiast luksferów" nie mogły zatem zostać uznane za zasadne, nie dotyczą bowiem tego postępowania.

Mając powyższe na względzie, uznając podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty za niezasadne, Naczelny Sąd Administracyjny orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 184 p.p.s.a.